

Arrest

nr. 231 946 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2019 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2005 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde getroffen.

Op 29 augustus 2005 wordt de verzoeker verwijderd naar zijn land van herkomst, Brazilië.

Op 6 april 2006 dient de verzoeker te Antwerpen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De burgemeester van de stad Antwerpen beslist op 31 mei 2006 om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 30 november 2006 wordt wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Op 10 januari 2007 wordt nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

De verzoeker wordt naderhand in vrijheid gesteld.

Op 23 februari 2007 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, (oud), van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 24 oktober 2007.

Onder een valse identiteit, met de Spaanse nationaliteit, dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in als burger van de Unie. De verzoeker verkrijgt aanvankelijk het verblijfsrecht als burger van de Unie, doch dit verblijfsrecht wordt ingetrokken gelet op de door de verzoeker gepleegde fraude met een valse Spaanse identiteitskaart.

Op 22 januari 2016 neemt de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 januari 2016 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod van twee jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

Op 29 januari 2016 wordt de verzoeker verwijderd naar zijn land van herkomst, Brazilië.

De verzoeker keert niettemin opnieuw terug naar België, via Portugal, alwaar hij toegelaten werd tot het Schengengrondgebied door voorlegging van een huwelijksakte met een Portugese onderdaan.

Op 3 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, doch deed afstand van deze vordering ter terechtzitting van 11 september 2019 (RvV 11 september 2019, nr. 226 017).

Op 3 september 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 september 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M. N.

Voornaam: J.

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats:

Nationaliteit: Brazilië.

In voorkomend geval, ALIAS:

M. N. J. geboren op (...) 1982 onderdaan van Spanje.

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03/09/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Artikel 74/13

De betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van partner en dochter.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

Betrokkene heeft het niet nodig geacht tegenover de Administratie verklaringen af te leggen betreffende zijn vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong. De betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Artikel 3 van het EVRM is dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feit waarvoor hij op 03/09/2019 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem/haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

De betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van partner en dochter.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

Betrokkene heeft het niet nodig geacht tegenover de Administratie verklaringen af te leggen betreffende zijn vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong. De betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Artikel 3 van het EVRM is dus niet van toepassing

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feit waarvoor hij op 03/09/2019 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt als volgt:

”Suivant l'article 62 de la loi, les décisions adverses doivent être motivées. Suivant l'article 74/11 de la loi, « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17).

Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi (CCE, arrêts n° 116.003 du 19 décembre 2013, n°132 278 du 28 octobre 2014, n°130 604 du 30 septembre 2014, n° 129 985 du 23 septembre 2014, n° 126 851 du 9 juillet 2014...).

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Selon la décision, le fait que le requérant se soit construit une vie privée en Belgique durant de nombreuses années bien qu'il ait été détenu en prison ne lui ouvre pas le droit au séjour. Or, telles assertions sont sans lien avec la décision qui ne statue pas sur une demande de séjour, mais qui impose au requérant de quitter le territoire durant trois ans. Et l'article 8 CEDH vise tant la vie familiale que la vie privée, notion qui intègre l'ancrage local durable invoqué par le requérant.

L'article 8 CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. La notion de 'vie privée' n'est pas définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que cette notion est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz /Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. Le principe de proportionnalité est un principe général du droit communautaire tiré de la CEDH (arrêt Rutili, 28 octobre 1975, affaire C-36/75).

Les décisions ne contiennent aucun examen sérieux ni concret de proportionnalité entre l'ancrage local durable invoqué et l'atteinte portée à celui-ci : l'Etat annonce que l'éloignement ne sera que temporaire, mais dans le même temps impose au requérant une interdiction de territoire de trois ans, ce qui empêchera la délivrance de tout visa sur base d'un ancrage local en Belgique.

Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (Affaire Moustaquim c. Belgique, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant. En l'espèce, il ne ressort pas de la décision entreprise que la partie adverse ait évalué le danger que le requérant représente pour l'ordre public en le mettant en balance avec la gravité de l'atteinte à sa vie privée qui découlerait de son éloignement du territoire pendant une durée de trois ans. Ainsi jugé par Votre Conseil (arrêt n°98.273 du 28 février 2013, Singh) :

« Toutefois, le Conseil observe que l'argument essentiel utilisé dans cette motivation - à savoir, la circonstance que la séparation du requérant et de ses enfants ne serait que temporaire — est contredite par l'imposition ultérieure de l'interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, qui fait partie de la décision CCE X dont la suspension de l'exécution est demandée. Or, il ne ressort pas du dossier administratif que la partie défenderesse a pris, à cet égard particulier, en considération les éléments de vie familiale, invoqués par la partie requérante, dont elle avait pourtant connaissance au moment de la prise de la

décision dont la suspension de l'exécution est demandée. Partant, il apparaît, prima facie, que la partie défenderesse n'a pas adopté une motivation adéquate au regard de l'article 8 CEDH ».

Il y a lieu donc d'annuler l'interdiction d'entrée de 3 ans lui infligée."

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in de aanhef van zijn enig middel gewag maakt van een schending van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet beperkt de verzoeker zich tot de loutere technische weergave van hetgeen in deze artikelen is bepaald, zonder echter te verduidelijken op welke wijze het bestreden inreisverbod deze bepalingen zou schenden. Met betrekking tot artikel 7 van de vreemdelingenwet geeft de verzoeker wel een meer uitgebreide juridisch-technische argumentatie, doch deze argumentatie is in het voorliggend geval geheel niet relevant aangezien de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft (*cf.* artikel 7 van de vreemdelingenwet), maar een inreisverbod (*cf.* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet).

Verzoekers verdere betoog kan enkel dienstig worden betrokken op de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

In de mate dat de verzoeker gewag maakt van de schending van artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, is het middel niet ontvankelijk.

3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, *HELLEMANS*; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker op geen enkele wijze naar voor brengt dat het bestreden inreisverbod hem op disproportionele wijze in zijn specifieke familiale of gezinsbelangen zou raken. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor betreffende een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar beroept zich enkel op een privéleven dat hij in België zou hebben

ontplooid (“*ancrage local durable*”, “*une vie privée en Belgique durant de nombreuses années*”, “*encrage local en Belgique*” en “*l’attente à sa vie privée qui découlerait de son éloignement du territoire pendant une durée de trois ans*”).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing echter geenszins erkend dat de verzoeker een privéleven heeft opgebouwd in België hoewel hij in de gevangenis heeft verbleven. In de bestreden beslissing wordt evenmin gemotiveerd dat dit privéleven geen recht op verblijf opent voor de verzoeker. De verzoeker dwaalt eveneens waar hij stelt dat de verweerder zou hebben gemotiveerd dat de verwijdering van het grondgebied slechts tijdelijk zou zijn.

De bestreden beslissing bevat de volgende motieven in verband met de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming:

“De betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van partner en dochter.

Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)”.

De verzoeker voert geen enkele betwisting omtrent de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij voorafgaand aan de bestreden beslissing aannemelijk heeft gemaakt dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of met een vreemdeling in legaal verblijf in België. Ook de mogelijkheid om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met het kind van de verzoeker, wordt in het enig middel niet bekritiseerd.

Een schending van het recht op bescherming van het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin toont de verzoeker in dit opzicht enige onzorgvuldige of kennelijk onredelijke besluitvorming aan.

Waar de verzoeker stelt dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, merkt de Raad vooreerst op dat geen enkele concreet element naar voor wordt gebracht omtrent de precieze aard en de hechtheid van de banden die de verzoeker in België heeft opgebouwd. Deze banden hebben zich bovendien ontwikkeld in een tijd waarin de verzoeker zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. De verzoeker werd immers nooit tot een verblijf in België gemachtigd en het verblijf dat hij onder een valse identiteit verkreeg, werd ingetrokken wegens fraude. De verzoeker had zich immers bediend van valse Spaanse identiteitsdocumenten en hij werd hiervoor ook correctioneel veroordeeld. Bovendien blijkt dat de verzoeker op 29 augustus 2005 en op 29 januari 2016 reeds gedwongen werd verwijderd naar zijn land van herkomst. Bij de laatstgenoemde verwijderingsmaatregel werd tevens een inreisverbod van twee jaar uitgevaardigd. De verzoeker diende zich er dan ook terdege van bewust te zijn dat hij niet over een verblijfsrecht beschikte die hem feitelijk in staat kon stellen om in België een privéleven te ontwikkelen. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu wordt niet aangetoond dat de (niet verduidelijkte) contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door een langdurig verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk de belangen van de staat heeft afgewogen tegen de duurtijd van het inreisverbod. De verweerder heeft immers vastgesteld dat de verzoeker werd veroordeeld voor valsheid in geschriften en hij oordeelde dat uit de ernst van deze feiten blijkt dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoeker maakt volledige abstractie van deze vaststellingen. De verweerder motiveert verder dat aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden, zodat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. De verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er geen concrete belangenafweging werd doorgevoerd.

Tot slot verwijst de verzoeker nog naar een arrest van de Raad. Deze verwijzing is echter niet relevant. De arresten van de Raad kennen immers geen precedentwerking en bovendien wordt, in tegenstelling tot het door de verzoeker geciteerde arrest, in de thans bestreden beslissing geenszins gesteld dat het om een tijdelijke verwijdering zou gaan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing hem op disproportionele wijze zou raken in de door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrechten.

De uiteenzetting van de verzoeker laat voorts niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de verweerder tot op geheel onbegrijpelijke wijze zou zijn gekomen tot de beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE